

Sygn. akt VU 1017/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant st. sekr. sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 18 sierpnia 2016 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 1017/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. U. prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 roku **nie osiągnął 25-letniego** okresu składkowego i nieskładkowego oraz **nie udowodnił wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach**, zatem brak jest podstaw do przyznania emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 14 kwietnia 1980 roku do 31 maja 1990 roku nie rozpatrywano jako pracy w szczególnych warunkach, z uwagi na brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie, zarzucając jej:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że ubezpieczony do 31 grudnia 1998 roku osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 24 lata, 11 miesięcy i 26 dni, podczas gdy z załączonych do wniosku o emeryturę dokumentów w postaci świadectw pracy i zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wynika, że ubezpieczony do 31 grudnia 1998 roku osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat, 4 miesiące i 20 dni,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że do 31 grudnia 1998 roku ubezpieczony osiągnął staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 9 lat i 5 dni, podczas gdy z załączonych do wniosku o emeryturę dokumentów w postaci świadectw pracy, zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu oraz oświadczeń współpracowników ubezpieczonego wynika, że do 31 grudnia 1998 roku osiągnął staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 18 lat, 6 miesięcy i 24 dni. Ponadto pełnomocnik ubezpieczonego wniosł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie skarżącemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz zasądzenie

od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa adwokata w wysokości według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

J. U. (urodzony (...)) posiada prawo do emerytury pomostowej od (...) 2015 roku (dowód: decyzja z dnia 12 sierpnia 2015 roku k. 65 akt emerytalnych I).

W dniu 20 lipca 2016 roku złożył wniosek o emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym, wskazał, że nie jest członkiem OFE (dowód: wniosek z dnia 20 lipca 2016 roku k. 1-3 akt emerytalnych II).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił **24 lata, 11 miesięcy i 26 dni** ogólnego stażu pracy, w tym 9 lat i 5 miesięcy stażu w szczególnych warunkach w okresie od 15 grudnia 1978 roku do 31 marca 1980 roku i od 1 czerwca 1990 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Do ogólnego stażu pracy organ rentowy zaliczył okresy:

- od 2 października 1973 roku do 13 kwietnia 1978 roku tj. 5 miesięcy i 13 dni,
- od 15 maja 1978 roku do 31 marca 1980 roku tj. 1 rok, 10 miesięcy i 17 dni,
- od 14 kwietnia 1980 roku do 11 grudnia 1987 roku tj. 7 lat, 8 miesięcy i 9 dni,
- od 8 stycznia 1988 roku do 30 listopada 1989 roku tj. 1 rok, 10 miesięcy i 24 dni,
- od 13 stycznia 1990 roku do 31 maja 1990 roku tj. 4 miesiące i 19 dni,
- od 1 czerwca 1990 roku do 31 grudnia 1998 roku tj. 8 lat i 7 miesięcy.

ZUS do pracy w szczególnych warunkach **nie zaliczył** okresu pracy w (...) w B. **od 14 kwietnia 1980 roku do 31 maja 1990 roku**, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Z okresu w/ w organ rentowy wyłączył także okresy urlopów dewizowych **od 23 grudnia 1987 roku do 7 stycznia 1988 roku i od 1 grudnia 1989 roku do 12 stycznia 1990 roku** wykazanych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 września 2000 roku (dowód: decyzja z dnia 18 sierpnia 2016 roku k. 26 akt emerytalnych II, odpowiedź na odwołanie k. 6-7 akt sprawy).

W okresie od 2 października 1973 roku do 13 kwietnia 1978 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) ***U.G. (...)*** w W. od 2 października 1973 roku do 25 kwietnia 1976 roku jako ślusarz maszynowy na stanowisku ślusarz na powierzchni. Pracował w wydziałach (...), (...), (...) na stanowiskach ślusarz, ślusarz remontowy, ślusarz maszynowy. Od dnia 26 kwietnia 1976 roku do 13 kwietnia 1978 roku odbywał służbę wojskową (dowód: świadectwo pracy z dnia 12 maja 1978 roku k. 3-3v akt kapitału początkowego, podanie, angaż z dnia 3 listopada 1973 roku, angaż z dnia 25 kwietnia 1974 roku, angaż z dnia 20 grudnia 1974 roku, angaż z dnia 2 stycznia 1976 roku, zaświadczenie z dnia 29 marca 1976 roku w aktach wnioskodawcy z (...) S.A.).

Od 15 maja 1978 roku do 31 marca 1980 roku wnioskodawca pracował w (...) ***Zakłady (...)*** w P. , w tym od 15 maja 1978 roku do 14 grudnia 1978 roku na stanowisku ślusarz mechanik na powierzchni, a od 15 grudnia 1978 roku do 31 marca 1980 roku wykonywał prace na stanowisku ślusarz mechanik maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią określonym w wykazie A dział poz. 1 pkt 52 zał. Nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Od dnia 15 grudnia 1978 roku został przeniesiony z oddziału (...) powierzchniowego na oddział (...) na dole (dowód: świadectwo pracy z dnia 28 marca 1980 roku k. 4-4v akt kapitału początkowego, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z 6 marca 2001 roku k. 15 akt emerytalnych I, pismo k. 12 akt emerytalnych II, świadectwo pracy z dnia 6 marca 2001 roku k.34, pismo z dnia 1 stycznia 1980 roku k. 19, pismo

z dnia (...) 1979 roku k. 18, angaż z dnia 5 grudnia 1978 roku k. 17, podanie z dnia 15 listopada 1978 roku k. 16, umowa o pracę z dnia 13 maja 1978 roku k. 12, pismo z dnia 12 maja 1978 roku k. 5 akt wnioskodawcy z (...) S.A.).

W okresie od 14 kwietnia 1980 roku do 31 maja 1990 roku wnioskodawca był zatrudniony w **Przedsiębiorstwie (...) w B.** na stanowisku ślusarz, ślusarz –spawacz. W okresie od 25 maja 1987 roku do 22 grudnia 1987 roku pracował na budowie eksportowej w NRD, jako dekarz-blacharz, a następnie od 23 grudnia 1987 roku do 7 stycznia 1988 roku przebywał na urlopie dewizowym. Następnie od 12 czerwca 1988 roku do 30 listopada 1989 roku pracował na budowie eksportowej w ZSRR, jako dekarz-blacharz, a od 1 grudnia 1989 roku do 12 stycznia 1990 roku przebywał na urlopie dewizowym (dowód: świadectwo pracy z dnia 30 maja 1990 roku k. 6, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 9-9v akt kapitału początkowego umowa o pracę z dnia 14 kwietnia 1980 roku k. 93, umowa o pracę z dnia 14 kwietnia 1980 roku k. 94, świadectwo z dnia 20 sierpnia 1980 roku k. 89, pismo z dnia 30 stycznia 1980 roku k. 85-86, pismo z dnia 9 września 1981 roku k. 77, pismo z dnia 9 września 1981 roku k. 76, pismo z dnia 11 stycznia 1983 roku k. 72, pismo z dnia 27 maja 1985 roku k. 65, karta obiegowa wyjazdu do NRD k. 61, podanie o urlop k. 55, pismo z dnia 9 czerwca 1988 roku k. 54, wniosek z dnia 23 lutego 1989 roku k. 51, pismo z dnia 21 marca 1989 roku k. 50, skierowanie z dnia 15 stycznia 1990 roku k. 49, pismo o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 21 maja 1990 roku k. 44, pismo z dnia 8 maja 1990 roku k. 43, pismo z dnia 28 maja 1990 roku k. 42, aneks do umowy z dnia 20 listopada 1987 roku k. 35, umowa o pracę na czas określony z dnia 20 maja 1987 roku k. 34, angaż z dnia 1 sierpnia 1985 roku k. 16 akt osobowych wnioskodawcy z (...) w B.).

Przedsiębiorstwo zajmowało się montowaniem i spawaniem konstrukcji na wysokościach około 50-90 metrów. Praca w Przedsiębiorstwie polegała na układaniu konstrukcji przez brygadę monterów, a następnie spawaniu jej przez brygadę spawaczy, do której należał ubezpieczony. Uprawnienia spawacza wnioskodawca uzyskał 17 grudnia 1981 roku i od tego momentu wykonywał jedynie prace spawacza, innych prac nie wykonując. Do obowiązków wnioskodawcy należało spawanie elektryczne konstrukcji słupów i kotłów. Praca wykonywana była przez około 12-16 godzin na wysokości (dowód: zeznania świadka P. Ł. – protokół rozprawy z dnia 29 czerwca 2017 roku od 00:06:55 do 00:12:10, zeznania świadka J. B. – protokół rozprawy z dnia 29 czerwca 2017 roku od 00:12:50 do 00:16:07, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 29 czerwca 2017 roku od 00:16:07 do 00:19:23, od 00:25:16 do 00:26:27, książeczka spawacza k. 62-62v akt osobowych wnioskodawcy z (...) w B.).

Od 1 czerwca 1990 roku do 30 czerwca 2015 roku wnioskodawca był zatrudniony w **(...) S.A. Oddział (...)** na stanowisku montera remontów zespołów młynowych-spawacz, starszego montera remontów zespołów młynowych-spawacza, starszego montera instalacji energetycznych-spawacza, w tym :

- montera młynów węglowych od 1 czerwca 1990 roku do 31 grudnia 2008 roku według wykazu A działu II poz. 1 pkt 30, wykonywany przez ubezpieczonego zakres prac odpowiadał stanowiskom zawartym w wykazie wg działu i pozycji ujętych w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uregulowanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku,

- starszego montera instalacji energetycznych-spawacz i wykonuje prace bezpośrednio przy malowaniu, nitowaniu lub montowaniu elementów wyposażenia w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją zał. Nr 1 poz. 29 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 8 maja 2014 roku k. 13, świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2015 roku k. 55-58 akt emerytalnych I).

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383), zgodnie z którym ubezpieczonym

urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepisy dotychczasowe, o których mowa w art. 32 ustawy, to przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to natomiast okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia).

W świetle wskazanych wyżej unormowań jedną z koniecznych przesłanek do nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury jest wykazanie przez niego okresu składkowego i nieskładkowego w ilości 25 lat oraz 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych i na tym koncentrował się spór w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności istota sporu sprowadzała się do ustalenia stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy w związku z jego urlopem dewizowym, na którym przebywał po powrocie z pracy za granicą w okresach od 23 grudnia 1987 roku do 7 stycznia 1988 roku oraz od 1 grudnia 1989 roku do 12 stycznia 1990 roku.

Odnosząc się do tej kwestii, Sąd poczynił swoje ustalenia w oparciu o dokumentację pracowniczą ubezpieczonego. Na jej podstawie Sąd przyjął, że skarżący przebywał w okresach od 25 maja 1987 roku do 22 grudnia 1987 roku na budowie eksportowej w NRD, a później od 12 czerwca 1988 roku do 30 listopada 1989 roku na budowie eksportowej w ZSRR, przy czym każdorazowo po powrocie wnioskodawca korzystał z urlopów bezpłatnych, a nawet wnosił o ich przedłużenie, o czym świadczy pismo z dnia 23 lutego 1989 roku, którym wniósł o przedłużenie urlopu do 31 maja 1990 roku, na co pracodawca nie wyraził zgody.

Stosownie do treści § 10 ust. 2 rozporządzenia R. M. z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. 1990, nr 44, poz. 259), jeżeli czas pracy na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej jest dłuższy niż 42 godziny na tydzień, pracownikowi przysługuje czas wolny od pracy w wymiarze stanowiącym różnicę między obowiązującym go tygodniowym wymiarem czasu pracy a 42-godzinnym tygodniowym wymiarem czasu pracy. Jednostka kierująca winna w tego typu przypadku udzielić pracownikowi czasu wolnego w okresie zatrudnienia za granicą przy zachowaniu przez pracownika prawa do wynagrodzenia walutowego (ust. 3 powołanego rozporządzenia). Jeżeli z przyczyn organizacyjno-produkcyjnych nie jest możliwe udzielenie czasu wolnego za granicą, to wtedy - stosownie do treści § 10 ust.

4 w/w rozporządzenia - następuje przedłużenie urlopu bezpłatnego w macierzystym zakładzie pracy odpowiednio do wymiaru nieudzielonego czasu wolnego od pracy, a pracownikowi przysługuje od jednostki kierującej ekwiwalent

pieniężny w walucie, obliczony jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w czasie zatrudnienia za granicą.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 maja 2013 roku w sprawie III UZP 1/13 wskazał, że okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy w wymiarze równym liczbie nieudzielonych w czasie zatrudnienia za granicą dni wolnych od pracy, przewidziany w § 9 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicę w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (t.j. Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm., od dnia 10 lipca 1990 r. § 10 ust. 4 tego rozporządzenia, t.j. Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm.), nie stanowi okresu składkowego przewidzianego w art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383). W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż pracownicy polscy zatrudnieni za granicą pozostawali w dwu stosunkach pracy - w terminowym zatrudnieniu przez jednostkę kierującą oraz na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w zakładzie macierzystym. Specjalne warunki zatrudnienia, kształtowane przepisami rozporządzenia, dotyczyły - w zakresie upoważnienia ustawowego - wyłącznie skierowania do pracy za granicą i tylko czasu skierowania. Przedmiot rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku, którym ustalono uprawnienie do urlopu bezpłatnego w zamian za dni wolne, mieszczący się w zakresie delegacji wynikającej z art. 208 k.p. mógł obejmować specjalne ukształtowanie statusu pracowniczego tylko pracowników skierowanych do pracy za granicą i tylko na czas skierowania. Po powrocie z pracy na budowie eksportowej pracownicy związani byli jednym stosunkiem pracy, z macierzystym zakładem pracy, regulowanym przepisami Kodeksu pracy. Jeżeli wykorzystywali wówczas nieudzielone podczas pracy za granicą dni wolne w naturze i byli zwolnieni z obowiązku świadczenia pracy u macierzystego pracodawcy, uzyskiwali urlop bezpłatny w wymiarze odpowiadającym liczbie "odbieranych" dni wolnych na zasadach przewidzianych w art. 174§2 k.p. uwzględniających, że urlop bezpłatny nie jest wliczany do stażu mającego wpływ na uprawnienia pracownicze. Pracownik delegowany do pracy za granicę korzystał u macierzystego pracodawcy z niejednakowo traktowanych przez prawo urlopów bezpłatnych - uprzywilejowanego z mocy przepisów szczególnych urlopu przypadającego na czas delegowania i przedłużającego ten urlop, lecz już udzielanego na ogólnych zasadach urlopu po okresie delegowania (§ 3 ust 3 w związku z§ 9 ust. 4 rozporządzenia). Znaczenie z punktu widzenia stażu, od którego zależą uprawnienia pracownicze miał tylko okres skierowania do pracy za granicą pokrywający się z okresem udzielonego w kraju urlopu bezpłatnego na czas tego zatrudnienia. Należy przyjąć, zdaniem Sądu Najwyższego, że **urlop udzielany po okresie pracy za granicą, polegający na umożliwieniu "odebrania" dni wolnych, w pewnym sensie funkcjonalnie powiązany z pracą za granicą, nie miał znaczenia w zakresie stażu pracy wpływającego na uprawnienia pracownicze.** W konsekwencji także **nie miał wpływu na uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego. Okres ten w zakresie ubezpieczenia społecznego nie był okresem składkowym ani nieskładkowym, dla ubezpieczenia społecznego był to okres obojętny.** Między macierzystym pracodawcą a pracownikiem korzystającym z urlopu bezpłatnego trwał stosunek ubezpieczenia społecznego, istniejący od nawiązania stosunku pracy do jego ustania (art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.), jednak w ramach tego stosunku status pracownika korzystającego z urlopu bezpłatnego rozpatrywany jako okres, w którym nie był zobowiązany do wykonywania pracy i nie otrzymywał świadczeń ze stosunku pracy lub z nimi związanych ani też ich surogatów, analizowany w świetle art. 6 ust. 2 lit. a ustawy o emeryturach i rentach, nie był i nie może być obecnie uznany za okres zatrudnienia (wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 29 maja 2015 roku w sprawie III U 237/15).

Mając na uwadze powyższe regulacje oraz ugruntowane orzecznictwo i poczynione przez Sąd ustalenia na podstawie zgromadzonej dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego, niewątpliwie należy uznać, że okresy urlopów bezpłatnych, na których przebywał po powrocie z pracy na budowach eksportowych podlegają wyłączeniu z jego okresu ubezpieczenia pracowniczego.

Odnosząc się do nie zaliczenia przez organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy wnioskodawcy od 14 kwietnia 1980 roku do 31 maja 1990 roku w (...) w B. należy wskazać, iż w okresie tym wnioskodawca (za wyjątkiem okresów: od 25 maja 1987 roku do 22 grudnia 1987 roku –budowa eksportowa w NRD, od 23 grudnia

1987 roku do 7 stycznia 1988 roku -urlop dewizowy, od 12 czerwca 1988 roku do 30 listopada 1989 roku - budowa eksportowa w ZSRR, od 1 grudnia 1989 roku do 12 stycznia 1990 roku - urlop dewizowy) wykonywał w pełnym wymiarze prace spawacza, a więc pracę w szczególnych warunkach, którą to okoliczność potwierdzili świadkowie: P. Ł. oraz J. B., których zeznania Sąd uznał za wiarygodne. Powyższa okoliczność nie może jednak skutkować wydaniem korzystnego dla skarżącego orzeczenia wobec faktu, iż wnioskodawca **nie udowodnił, co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.**

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477(14) § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.